

LAUREN KATE

EXTAZ

Traducere din limba engleză
Mariana Piroteală

CUPRINS

MULȚUMIRI.....	7
PROLOG	
<i>Căderea</i>	9
CAPITOLUL 1	
<i>Cartea Veghetorilor</i>	13
CAPITOLUL 2	
<i>Drumuri separate</i>	36
CAPITOLUL 3	
<i>Sanctuarul scufundat</i>	53
CAPITOLUL 4	
<i>Târgul</i>	77
CAPITOLUL 5	
<i>O mie de sărutări</i>	96
CAPITOLUL 6	
<i>Nevrednicie</i>	109
CAPITOLUL 7	
<i>Supliciul</i>	126
CAPITOLUL 8	
<i>Plânsetul Raiului</i>	139
CAPITOLUL 9	
<i>Dezideratul</i>	152
CAPITOLUL 10	
<i>Săgeți în pulbere</i>	170

CAPITOLUL 11	
<i>Drumul Crucii</i>	191
CAPITOLUL 12	
<i>Apa nesfințită</i>	209
CAPITOLUL 13	
<i>Săpăturile</i>	223
CAPITOLUL 14	
<i>Greaua moștenire</i>	243
CAPITOLUL 15	
<i>Darul</i>	258
CAPITOLUL 16	
<i>Apocalipsa</i>	270
CAPITOLUL 17	
<i>Plăsmuirea iubirii</i>	288
CAPITOLUL 18	
<i>Să prinzi o stea căzătoare</i>	309
CAPITOLUL 19	
<i>Prețul Lucindei</i>	321
CAPITOLUL 20	
<i>Străinii</i>	334
EPILOG	
<i>Stelele din ochii lor</i>	347

CAPITOLUL I

CARTEA VEGHETORILOR

– Bună dimineața.

O mână caldă a mângâiat-o pe Luce pe față și i-a dat după ureche o șuviță de păr.

S-a răsucit pe o parte, a căscat și a deschis ochii. Dormise profund, îl visase pe Daniel.

– Oh, a icnit ea, pipăindu-și obrazul. Iată-l.

Daniel stătea lângă ea. Purta un pulover negru și aceeași eșarfă roșie pe care o avusese înnodată în jurul gâtului prima oară când îl văzuse la Sword & Cross. Era mai frumos decât un vis.

Greutatea lui făcea ca marginea patului să se încline puțin, iar Luce ridică genunchii ca să se dea mai aproape de el.

– Nu ești un vis, a spus ea.

Ochii lui Daniel erau mai încețoșați decât de obicei, dar străluceau încă în acel violet aprins pe când îi priveau chipul, cercetându-i trăsăturile de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară. S-a aplecat și și-a lipit buzele de ale ei.

Luce s-a cuibărit lângă el, înconjurându-i gâtul cu brațele, fericită să-l sărute și ea. Nu-i păsa că nu se spălase pe dinți, că avea părul ciufulit. Îi păsa doar de sărutul lui. Acum erau împreună și nici unul dintre ei nu-și putea reține un zâmbet larg.

Apoi amintirile au revenit:

Gheare ca niște tăişuri și ochi roșii lipsiți de strălucire. Duhoare înecăcioasă de mortăciune și putregai. Întuneric pretutindeni, vântos ca de sfârșit de lume, astfel încât lumina, iubirea, tot ce era bun pe lume părea istovit, nimic, mort.

I se părea de necrezut că mai demult Lucifer fusese altceva pentru ea – Bill, garguiul țăfnos de piatră, pe care îl crezuse prieten, era nimeni altul decât Lucifer. Îl lăsase să se apropie prea mult, iar acum, deoarece nu-i făcuse pe plac – nu-și ucisese sufletul în Egiptul antic –, decisese s-o ia de la capăt.

Să schimbe cursul timpului și să șteargă totul de la Cădere încoace.

Fiecare viață, fiecare iubire, fiecare clipă pe care fiecare suflet de muritor sau de înger o trăise vreodată avea să fie distrusă și lăsată la cheremul lui Lucifer, de parcă universul ar fi fost un joc, iar el, un copil plângăcios care se lasă păgubaș când începe să piardă. Dar Luce nu avea nici cea mai vagă idee ce voia el să câștige.

A simțit cum i se înfierbântă pielea când și-a amintit de mânia lui. Voia ca ea să fie martoră la asta, să tremure în mâna lui când a dus-o înapoi la momentul Căderii. Voia să-i arate că pentru el era ceva personal.

Apoi o aruncase cât colo, lansând un mesager pe post de plasă, ca să captureze toți îngerii care căzuseră din Rai.

Exact când Daniel o prindea în acel deșert stelar, Lucifer își înceta existența și pornea din nou Căderea. Acum era acolo cu îngerii care cădeau, inclusiv cu avatarul său din trecut. Asemenea celorlalți, Lucifer avea să fie izolat și lipsit de putere, împreună cu frații săi, dar separat de ei, alături de ceilalți și totuși singur. Cu multe milenii în urmă, le luase îngerilor nouă zile de-ale muritorilor să cadă din Rai

pe Pământ. Întrucât a doua Cădere a lui Lucifer avea să urmeze aceeași traiectorie, Luce, Daniel și ceilalți aveau doar nouă zile să-l oprească.

Dacă nu, odată ce Lucifer și mesagerul său însoțit de îngeri aveau să cadă pe pământ, s-ar produce un ecou în timp care ar reverbera până la Căderea inițială și totul ar lua-o de la capăt. De parcă cei șapte mii de ani scurși de atunci și până în prezent nu ar fi existat vreodată.

De parcă Luce nu începuse în sfârșit să înțeleagă blestemul, să înțeleagă ce rol juca ea în toate acestea, să învețe cine este și ce putea fi.

Trecutul și viitorul lumii erau amenințate, dacă Luce, șapte îngeri și doi nefilimi nu reușeau să-l oprească pe Lucifer. Aveau nouă zile la dispoziție, dar nu știau de unde să înceapă.

Luce fusese așa de obosită cu o noapte în urmă încât nu-și amintea când se întinsese pe patul acesta și își strânsese pătura subțire, albastră în jurul umerilor. Pe grinzile mici cabane erau pânze de păianjen, iar pe o masă pliantă tronau mai multe căni cu ciocolată caldă pe care o pregătise Gabbe pentru toată lumea cu o noapte în urmă. Dar lui Luce totul îi părea un vis. Coborârea de pe mesager pe această insuliță din apropiere de Tybee, o zonă sigură pentru îngeri, fusese înnegurată de istoveala orbitoare.

Adormise pe când ceilalți vorbeau încă, iar glasul lui Daniel o purtase pe aripile unui vis. Acum era liniște în cabană și pe fereastra în fața căreia se profila silueta lui Daniel, cerul era cenușiu ca și când s-ar fi apropiat răsăritul.

S-a întins să-i atingă obrazul. El a întors capul și i-a sărutat palma. Luce a făcut ochii mici ca să nu plângă. După toate câte înduraseră, de ce trebuiau Luce și Daniel să învingă diavolul până să aibă voie să se iubească?

– Daniel, s-a auzit glasul lui Roland din ușa cabanei.

Avea mâinile vârâte în buzunarele hainei marinărești și peste șuvițele rasta purta un fes gri de lână. I-a zâmbit obosit lui Luce.

– E timpul.

– Timpul pentru ce? Luce s-a ridicat în coate. Plecăm? Deja? Voiam să-mi iau rămas-bun de la părinți. Probabil că își fac griji.

– Mă gândeam să trecem pe la ei acum, a spus Daniel, ca să îți iei rămas-bun.

– Dar cum le voi explica de ce am dispărut după cina de Ziua Recunoștinței?

Și-a amintit cuvintele lui Daniel din noaptea trecută: deși păreau să fie înăuntrul mesagerului de o veșnicie, în timpul real se scurseseră numai câteva ore.

Totuși, pentru Harry și Doreen Price, câteva ore în care fiica lor dispăruse păreau o veșnicie.

Daniel și Roland au făcut schimb de priviri.

– Ne-am ocupat noi, a spus Roland, înmânându-i lui Daniel un set de chei de la mașină.

– Cum v-ați ocupat? a întrebat Luce. Odată tata a sunat la poliție când am întârziat o jumătate de oră de la școală...

– Stai liniștită, puștoaico, a spus Roland. Ești acoperită. Trebuie doar să îți schimbi iute hainele. A arătat spre un rucsac de pe balansoarul de lângă ușă. Ți-a adus Gabbe lucrurile.

– Aă, mersi, spuse ea nedumerită.

Unde era Gabbe? Și ceilalți? Cabana fusese înțesată de lume noaptea trecută, și domnise o atmosferă intimă și caldă, datorită strălucirii aripilor de înger și aromei de ciocolată caldă și scortîșoară. Amintirea acelei atmosfere, la care se adăuga promisiunea că-și putea lua rămas-bun de la părinți fără a ști unde avea să meargă, făcea ca această dimineață să-i pară pustie.

A simțit podeaua aspră sub picioarele goale. Când și-a coborât privirea, a văzut că purta încă rochia albă, strâmtă și simplă, pe care o avusese în Egipt, în ultima viață pe care o vizitase prin mesageri. Bill îi spusese s-o poarte.

Nu, nu Bill, ci *Lucifer*. Privise lacom și aprobator pe când ea își vâră săgețile în betelie, meditănd la sfatul pe care el i-l dăduse în legătură cu uciderea propriului suflet.

Niciodată, niciodată, niciodată. Luce avea așa de multe lucruri pentru care să trăiască.

În vechiul rucsac verde pe care mai de mult îl lua în tabelele de vară, Luce și-a găsit pijamaua preferată și costumul de flanelă cu dungi roșii și albe, împăturit frumos, iar dedesubt erau papucii albi.

– Dar e dimineață, a spus Luce. De ce am nevoie de pijama?

Daniel și Roland au făcut iar schimb de priviri, iar de data aceasta s-au străduit să nu pufnească în râs.

– Ai încredere în noi, a spus Roland.

După ce s-a îmbrăcat, Luce a ieșit în urma lui Daniel din cabană, iar vântul îi biciuia umerii lași în timp ce mergeau amândoi spre apă pe țărmul presărat cu pietricele.

Insulița din apropiere de Tybee se afla cam la un kilometru de coasta orașului Savannah. Dincolo de fâșia aceea de mare, Roland îi promisese că aștepta o mașină.

Aripile lui Daniel erau ascunse, dar trebuie să fi simțit că ea cerceta cu privirea locul de unde îi înfloreau din umeri.

– Când totul va fi aranjat, vom zbura oriunde va fi nevoie pentru a-l opri pe Lucifer. Până atunci, e mai bine să rămânem pe pământ.

– Bine, a spus Luce.

– Ne întrecem până în partea cealaltă?

Răsuflarea ei a înghețat aerul.

– Îmi vine să te bat.

– E drept. Și-a strecurat un braț pe după talia ei, ca s-o încălzească. Atunci poate ar fi mai bine să mergem cu barca. Să-mi menajez orgoliul.

L-a privit cum dezleagă o mică barcă metalică, cu vâsle. Lumina palidă ce se răsfrângea pe suprafața apei a dus-o cu gândul la ziua în care se întrecuseră pe lacul secret de la Sword & Cross. Pielea îi scânteia când urcaseră pe stânca netedă din mijloc ca să-și tragă sufletul, apoi stătuseră pe piatra încălzită de soare, în timp ce arșița amiezii le usca trupurile. Abia dacă îl cunoștea pe Daniel pe vremea aceea, nu știa că este înger și deja era periculos de îndrăgostită de el.

– Înotam împreună pe vremea când trăiam în Tahiti, nu? a întrebat ea, surprinsă că-și amintea de încă un moment în care părul ud al lui Daniel scânteia în soare.

Daniel a privit-o și ea a înțeles cât însemna pentru el că poate în sfârșit să împărtășească amintiri din trecutul lor. Părea așa de mișcat încât Luce se temu să nu izbucnească în plâns.

În schimb, a sărutat-o tandru pe frunte și a spus:

– Și m-ai bătut de fiecare dată, Lulu.

Nu au vorbit prea mult în timp ce Daniel vâslea. Era de ajuns pentru Luce să privească cum i se încordau mușchii de fiecare dată când trăgea înapoi de vâsle, să audă cum acestea lovesc apa rece, să respire mirosul sărat al oceanului. Soarele se înălța deasupra ei, încălzindu-i spatele, dar pe măsură ce se apropiau de uscat, a văzut ceva care a înfiorat-o.

A recunoscut pe dată Fordul Taurus alb din 1993.

– Ce s-a întâmplat?

Daniel a observat că Luce încremenise aproape în timp ce barca atingea țărmul. Ah, aia e problema. Nu părea să-și facă griji când a sărit din barcă și i-a întins o mână lui Luce.

Pământul era acoperit cu un strat vegetal și emana un miros puternic. Lui Luce îi amintea de copilărie, toamna, când alerga prin pădurile din Georgia, bucurându-se de promisiunea năzdrăvăniilor și aventurii.

– Nu e ceea ce crezi tu, a spus Daniel. Când Sophia a fugit de la Sword & Cross, după... Luce aștepta, cu inima cât un purice, sperând că Daniel nu avea să spună „după ce a ucis-o pe Penn“. După ce am aflat cine era de fapt, îngerii i-au confiscat mașina. Chipul îi împietri. Atâta lucru ne datorează și ea, ba chiar mult mai mult de atât.

Luce s-a gândit la fața albă a lui Penn, pe când viața se scurgea din ea.

– Unde e Sophia acum?

Daniel a clătinat din cap.

– Nu știu. Din nefericire, probabil că o să aflăm în curând. Am sentimentul că o să-și bage ea cumva coada în planurile noastre. Și-a scos cheile din buzunar și a vârat una în portiera de pe partea pasagerului. Dar nu de-asta ar trebui să-ți faci griji acum.

Luce i-a aruncat o privire în timp ce se afunda în scaunul cu tapițerie gri.

– Atunci de ce ar trebui să-mi fac griji?

Daniel a răsucit cheia, iar mașina s-a cutremurat, revenind ușor la viață. Ultima oară când stătuse pe acest scaun se temuse că era singură cu el. Era prima noapte în care se sărutaseră, cel puțin din câte știa ea la vremea aceea. Luce tocmai își puneia centura de siguranță când a simțit degetele lui Daniel atingându-le pe ale ei.

– Nu uita, a spus ușor și s-a întins să-i prindă centura, lăsându-și mâna să poposească peste a ei. E un truc aici.

A sărutat-o pe obraz, apoi a dat în marșarier și a ieșit în grabă din pădurea umedă, pornind pe o șosea îngustă cu două benzi. Erau singuri pe drum.

– Daniel? a spus Luce din nou. De ce altceva ar trebui să-mi fac griji?

Daniel a aruncat o privire la pijamaa lui Luce.

– Cât de bine te pricepi s-o faci pe bolnava?

Fordul alb aștepta pe aleea din spatele casei părinților lui Luce, în timp ce ea se furișa pe lângă cei trei arbuști de azalee de lângă fereastra camerei ei. Vara, cârceii de roșii ieșeau din pământul negru, dar iarna, curtea laterală părea stearpă și mohorâtă, nu tocmai primitoare. Nici nu-și mai amintea de când nu mai stătuse aici. Se mai furișase din trei internate până atunci, dar niciodată din casa părinților ei. Acum se furișa *înăuntru*, dar nu prea știa cum să deschidă fereastra. A privit cartierul adormit, ziarul de dimineată, în punca de plastic înrourată de la marginea peluzei părinților ei, inelul vechi, fără plasă al panoului de baschet de pe aleea familiei Johnson de vizavi. Nimic nu se schimbase de când plecase ea. Nimic în afară de Luce. Dacă Bill izbutea ce-și propusese, avea să dispară și cartierul acesta?

I-a mai făcut o dată cu mâna lui Daniel, care stătea în mașină, a inspirat adânc și și-a înfipt cu putere degetele ca să forțeze panoul de jos, lipit de vopseaua albastră, crăpată a pervazului.

A reușit imediat. Cineva din interior deja ridicase plasa. Luce s-a oprit, uluită, în timp ce perdelele albe de muselină se dădeau în lături și capul jumătate blond, jumătate brunet al fostei sale inamice Molly Zane umplea spațiul deschis.

– Sal'tare, Chiftea.

Luce a simțit cum se zbârlește când a auzit porecla pe care o căpătase în prima ei zi la Sword & Cross. La *asta* se refereau Daniel și Roland când spusese că s-au ocupat ei de situația de acasă?

– Ce cauți aici, Molly?

– Haide, că nu te mușc. Molly îi întinse mâna. Avea unghiile date cu lac de un verde smarald, sărit pe alocuri.

Luce a prins-o pe Molly de mână, s-a aplecat și s-a strecurat pe fereastră, vârand mai întâi un picior, apoi pe celălalt.

Dormitorul ei părea mic și învechit, ca o capsulă a timpului a unui avatar al lui Luce din trecut. Pe ușă era un poster înrămat cu Turnul Eiffel. Mai era și panoul cu medaliile câștigate cu echipa de înot de la școala primară din Thunderbolt. Iar acolo, sub plapuma cu imprimeuri verzi și galbene în stil hawaiian o zări pe cea mai bună prietenă a ei, Callie.

Callie a sărit din așternuturi, a ocolit în grabă patul și s-a aruncat în brațele lui Luce.

– Mi-au tot spus că n-o să pățești nimic, dar păreau că mint, că sunt îngroziți, dar că n-au să-mi sufle o vorbă despre asta. Tu îți dai seama cât de înspăimântător a fost? Parcă ai fi dispărut cu totul de pe fața pământului...

Luce a strâns-o și ea tare în brațe. Din câte știa Callie, Luce era plecată doar de noaptea trecută.

– Bun, fetelor, a mârâit Molly desprinzând-o pe Luce de Callie, puteți să vă țocăiți și mai târziu. N-am stat în patul tău toată noaptea cu peruca aia ieftină de plastic în cap, prefăcându-mă că sunt Luce și am probleme la stomac, ca să ne dați voi acum de gol. A dat ochii peste cap și a adăugat: Diletantelor.

– Stai un pic. Ce ai făcut? a întrebat Luce.

– După ce ai... dispărut, a spus Callie cu respirația întrețiată, știam că nu avem cum să le explicăm așa ceva alor tăi. Adică eu abia dacă am înțeles, deși am văzut cu ochii mei. Când Gabbe a dres curtea din spate, le-am spus alor tăi că te simți nasol și te-ai dus la culcare, iar Molly s-a dat drept tine și...